

HÚS ÉS TŰZ I.

A
SHADOW
IN THE
EMBER

árnyék a parázsban

A Vér és hamu világában
játszódó sorozat.

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

A
SHADOW
IN THE
EMBER

árnyék a parázsban

HÚS ÉS TŰZ I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Neked, aki olvasod

Nye-

Naptemplom

Alsó-
város

Gyapjas-tenger

Wayfair-kastély

Sera

Sötét Szilfak

folyó

Keresztmajor

Aranyhíd

KERT-
VÁROS

Lux

Árnyéktemplom

Keletzuhatag

tava

Banat Sziklai

Elízium-csúcs

LAZANIA
TÉRKÉPE

Prológus

– MA NEM FOGSZ NEKÜNK CSALÓDÁST OKOZNI, SERA! – A szavak valahonnan a kamra árnyai közül jöttek. – Nem fogsz csalódást okozni Lazaniának.

– Nem. – Összekulcsoltam a kezem, hogy enyhítsek szüntelen remegésén, és mélyen beszívtam a levegőt. Benn tartottam a lélegzetem, és szembenéztem magammal a falnak támasztott tükörben. Nem volt okom idegeskedni. Lassan kifújtam a levegőt. – Nem fogok csalódást okozni!

Újabb mély, egyenletes lélegzetet vettem, alig ismertem fel azt, aki visszanézett rám a tükörből. Még a kamrában elhelyezett számos kandeláber halvány, pislákoló fényében is láttam, hogy a bőröm túl rózsás, a szempilók szinte nem is látszanak az arcomon és az orromon. Talán ezt a pírt akár ragyogásnak is lehetne mondani, de a szemem zöldje túl fénylő, túl lázas volt.

Mivel a szívem még mindig dübörgött, ismét benn tartottam a levegőt, épp úgy, ahogy Sir Holland tanította, amikor úgy éreztem, nem tudok lélegezni – amikor úgy éreztem, nem én irányítom az eseményeket magam körül. *Belégzés! Lassan és egyenletesen... Tartsd bent, amíg érzed, hogy a szíved lelassul. Kifújás! Várj!*

Ezúttal nem működött úgy, mint máskor.

A hajamat addig kefélték, amíg a fejbőröm égni nem kezdett. Még mindig bizsergett. A fakószőke tincseimet oldalra fésülték, és úgy tűzték fel, hogy sűrű fürtökben hullott a hátamra. A bőröm a nyakamon és a vállamon is kipirult, úgy gondoltam, hogy ez az illatos fürdőtől lehet,

amiben korábban órákig áztattak. Talán a légzést is emiatt találtam olyan nehéznek. A víz olyan erősen illatozott az olajoktól, hogy attól féltem, olyan szagom lehet, mint akit jázminba és édes ánizsba fojtottak.

Tökéletesen mozdulatlanul álltam, ismét vettem egy lassú és mély lélegzetet. A fürdés után egy életre leápoltak. Az összes lehetséges helyről kitépték és legyantázták minden létező szőrömet, és csak a lábamra, a karomra és a kettő között lévő összes helyre felkenegedett balzsam enyhített a csípős fájdalomon. Még egyszer visszatartottam a lélegzetemet, ellenállva a késztetésnek, hogy az arcomnál lejjebb engedjem a tekintetemet a tükröben. Már tudtam, mit fogok látni, és az, hát, szinte *minden* volt.

A ruha – ha annak lehet nevezni – átlátszó sifonból készült, más anyag nem is nagyon volt. Az ujjá, amely nem volt több néhány szűk centinél, a felkaromra hajlott, a vékony, elefántcsontszínű anyag pedig lazán tekeredett a testemre. A lelógó része apró tóként fodrozódott körülöttem a földön. Utáltam ezt a ruhát, a fürdőt és az utána következő testápolást, még ha értettem is az okát.

Csábítanom, bájolnom kellett.

Szoknyasuhogás közelített, mire lassan kifújtam a levegőt. Anyám arca is felbukkant a tükröben. Egyáltalán nem hasonlítottunk egymásra. Én úgy néztem ki, mint az apám. Tudtam, mert eleget bámultam a róla megmaradt egyetlen festményt ahhoz, hogy megfigyeljem a szeplőit és az állát, ami ugyanolyan dacos volt, mint az enyéem. A szemem is olyan volt, mint az övé – nemcsak a színe, de a külső sarkok azonos vágása is. Csak arról az anyám magánlakosztályában elzárt festményről tudtam, hogy nézett ki az apám.

Anyám sötétbarna tekintete röviden találkozott az enyémmel a tükröben, aztán körbesétált, a fején lévő aranszínű levélkorona megcsillant a gyertyafényben. Gondosan tanulmányozott engem, keresve egy kósza hajszálat, ami esetleg nincs a helyén, ami kilóg oda, ahová nem tartozik; egy hibát vagy jelet, ami arra utal, hogy mégsem vagyok tökéletesen elkészített menyasszony.

Az ár, amelyet kétszáz évvel a születésem előtt ígértek.

A torkom még jobban kiszáradt, de nem mertem vizet kérni. Az ajkaimra rózsás festéket kentek, ami harmatos fényt adott a számnak. Anyám nem örülne, ha elrontanám.

Az arcát fürkésztem, miközben megigazította a ruhám ujjait. A szeme körüli finom szarkalábak mélyebbnek tűntek, mint tegnap. A feszültség kifehérítette a bőrt az ajkai körül. Ahogy máskor, most sem tudtam olvasni a vonásaiból, és nem is igazán tudtam, mit keresek. Szomorúságot? Megkönnyebbülést? Szeretetet? Az apró aranyláncok összekoccanó hangjától még erősebben dobbant a szívem a bordáim mögött.

Megpillantottam a fehér fátylat, amit valaki átnyújtott neki, és eszembe jutott róla az a fehér farkas, amit évekkal ezelőtt láttam a tónál, amikor köveket gyűjtöttem valami különös okból kifolyólag, amire már nem emlékszem. A pompás mérete alapján úgy gondoltam, egyike lehet a ritka kiyou farkasoknak, amik néha a Wayfair-kastélyt körülvevő Sötét Szilfák között kószáltak. Összenéztem a teremtménnyel, és rettegettem, hogy szét fog tépni. De mindössze annyit csinált, mielőtt elrohant volna, hogy rápillantott a karomban lévő kőhalomra, mintha valami idióta gyerek lennék.

Anyám a fejemre tette a Kiválasztottak Fátylát. A könnyű anyag körülbelege a vállamat, majd úgy állapodott meg, hogy csak az ajkam és az állam látszott ki alóla, a hátulja pedig végigfolyt a hátamon. Alig láttam keresztül az áttetsző anyagon, ahogy a vékony láncokat is a fejemre tették, hogy a helyén tartsák. Ez a fátyol közel sem volt olyan vastag, mint amit minden más alkalommal viseltem, ha a közvetlen családomon és Sir Hollandon kívül bárki mással találkoztam, és ez az arcom egészét sem fedte el.

– Lehet, hogy nem vagy Kiválasztott, de ebbe a birodalomba születted, az ősi lények fátylába burkolva. A Szűz, akit a Sors ígért. És az élet és halál érintésével is kell elhagynod ezt a birodalmat – mondta egyszer Odetta, a régi dajkám.

De, akárhogy is, úgy néztem ki, mint a Kiválasztottak – azok a harmadik fiak és leányok, akik lepelben születtek, kiválasztva arra, hogy az Élet Ősi Lényét szolgálják az ő udvarában. Egész életemet e mögé a fátyol mögé rejtve töltöttem, de hiába születtem lepelben, és kezeltek úgy, sok tekintetben, mint a legtöbb Kiválasztottat, én voltam a Szűz is. Amivé a Kiválasztottak váltak a Felemelkedésük után, a legnagyobb megtiszteltetés volt, amiben halandónak része lehetett bármelyik királyságban. Az egész országban ünnepségeket rendeztek, hogy felkészüljenek a Beavatás éjszakájára, amikor a Kiválasztott felemelkedik, és belép az Elízium birodalmába,

hogy onnantól az ősi lényeket és az isteneket szolgálja. Hogy engem mire szántak, az viszont egész Lazania legféltettebben őrzött titka volt. Nekem nem tartottak ünnepségeket és lakomákat. Aznap éjjel, a tizenhetedik születésnapomon, nekem a Halál Ősi Lényének hitvesévé kellett válnom.

Összeszűkült a torkom. Miért az aggódtam ennyire? Készen álltam rá. Készen álltam, hogy teljesítsem az alkut. Készen álltam, hogy véghez vigyem, amire születtem. Készen kellett állnom!

Azon tűnődtem, vajon a Kiválasztottak idegesek voltak-e a szertartásuk éjszakáján. Biztosan azok voltak. Ki ne lenne ideges egy kisebb isten, nemhogy egy ősi lény jelenlétében – olyan erőteljes lények előtt, akik a pusztá létünk alapjait határozták meg? Vagy talán a többi Kiválasztott egyszerűen csak izgatott volt, hogy végre beteljesíthetik a sorsukat. Láttam, hogy mosolyognak és nevetgélnek a Beavatásuk alatt. Arcuknak csak az alsó felét láttam, de még így is egyértelmű volt, hogy alig várják, hogy új fejezet kezdődjön az életükben.

Én nem mosolygottam és nem nevettem.

Belégzés! Tartsd bent! Kifújás! Várj!

Anyám közelebb hajolt hozzám.

– Készen állsz, Seraphena hercegnő!

Seraphena. Csak nagyon ritkán hívtak a teljes nevemen, és soha nem a hivatalos címmel együtt. Mintha megnyomtak volna bennem egy gombot. Azonnal elcsitult a szívem dübörgése, és enyhült a mellkasomra nehezedő nyomás. A kezem megnyugodott.

– Készen állok.

A fátylon keresztül is láttam, hogy Calliphe királynő mosolyog, vagy legalábbis az ajkai úgy mozdultak. Soha nem láttam még, hogy *igazán* rám mosolygott volna, úgy nem, ahogy a mostohatestvéreimmel vagy a férjével tette. Igaz, még ha kilenc hónapig hordozott is, és a világra is hozott, én soha nem voltam az övé. Soha nem voltam az emberek hercegnője.

Én mindig is a Halál Ősi Lényéhez tartoztam.

Anyám még egyszer rám nézett, hátrasimított egy fürtöt, ami utat talált a vállamra, aztán szó nélkül kivonult a szobából. Az ajtó becsapódott mögöttem, és minden érzékem, amit az évek során kifejlesztettem, felerősödött.

A kamra csendje mindössze néhány szívdobbanáson át tartott.

– Kishúgom! – hallottam valahonnan egy hangot. – Olyan mozdulatlan vagy, mint a kertben álló istenszobrok egyike.

Húg? Az ajkam alig leplezett undorral görbült le. Ez az ember nem volt a bátyám, sem vér szerint, sem körelékileg, még akkor sem, ha annak a férfinak a fia volt, akihez anyám nem sokkal apám halála után hozzáment. Egyetlen cseppet sem hordozott magában a Mierel-vérvonalból, de mivel Lazania népe nem tudott a születéséről, ő lett a trónörökös. Hamarosan király lesz belőle, és biztos voltam benne, hogy Lazania népe akkor majd újabb válsággal néz szembe, még akkor is, ha én közben beteljesítem az alkut.

De mivel igényt tartott a trónra, a mostohabátyám azon kevesek egyike volt, akik tudták az igazságot Roderick királyról – a Mierel-vérvonala első királyáról, az én ősomról –, akinek kétségbeesett döntése, hogy megmentse a népét, nemcsak az én sorsomat pecsételte meg, de elátkozta annak a királyságnak a későbbi generációit is, amelyet védeni akart.

– Biztos ideges vagy. – Tavius közelebb jött. – Tudom, hogy Kayleigh hercegnő is az. Retteg a nászéjszakánktól! – Az ujjaim elváltak az oldalamtól. Csendesen követtem Taviust a tekintetemmel. – Megígértem neki, hogy gyengéd leszek.

Tavius a látómezőmbé sodródott. Világosbarna hajával és kék szemével sokan jóképűnek tartották, és fogadni mernék, hogy Irelone hercegnője is ezt gondolta, amikor találkozott vele, és azt hitte, hogy egyetlen más lány sem lehet olyan szerencsés, mint ő. Voltak kétségeim, hogy még mindig így érez. Figyeltem, ahogy Tavius köröz körülöttem, mint az egyik nagy ezüstsólyom, amit gyakran láttam a Sötét Szilfák fölött.

– Kételem, hogy te ugyanilyen megnyugtatót kapnál *tőle*. – Még a fátylon keresztül is láttam a vigyorát. *Éreztem* magamon a tekintetét. – Tudod, mit mondanak róla, hogy miért nem festették le soha, és miért nem vészték kőbe a vonásait. – Lehalkította a hangját, hamis együttérzéssel megtöltve a szavait. – Azt mondják, szörnyeteg. Hogy a bőrét ugyanolyan pikkelyek borítják, mint az őt őrző fenevadakét. Hogy agyari vannak fogak helyett. Biztosan rettegsz attól, amit tenned kell! – Egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy a Halál Ősi Lényét pikkelyek borítják-e, vagy sem, de abban igen, hogy mindegyiküknek, isteneknek és ősi lényeknek

egyaránt éles, hosszúkás agyarai vannak. Elég éles agyarak, hogy átszúrják az ember bőrét. – Azt hiszed, egy véres csók nagy élvezetet okoz majd neked is, ahogyan azt néhányan állítják? – gúnyolódott tovább Tavius. – Vagy esetleg szörnyű fájdalmat, ahogy belemélyeszi az agyarát az érintetlen bőrdbe? – A hangja megkeményedett. – Valószínűleg az utóbbi!

Jobban utáltam őt, mint a ruhát, amit viseltem.

Tavius ismét megmozdult, körülöttem kószált, egyik ujját az állához koppintotta. A bőröm borzongott, de mozdulatlan maradtam.

– Habár arra képeztek ki, hogy végigcsináld ezt az egészet, ugye? Hogy a gyenge pontjává válj, hogy szerelembe ejtsd, aztán véget vess az életének. – Még egyszer megállt előttem. – Tudok a Jáde Úrnők felügyelete alatt eltöltött idődről. Szóval, talán mégsem vagy ideges – folytatta. – Talán alig várod, hogy *szolgálhass...* – Felém emelte a kezét.

Megragadtam a csuklóját, az ujjaimat mélyen befűrtam az inakba. Ettől az egész teste megrándult, káromkodott.

– Ha hozzám érsz, eltöröm minden csontodat! – figyelmeztettem. – Aztán gondoskodom róla, hogy a hercegnőnek ne legyen oka félni a nászéjszakátoktól, vagy *bármelyik* éjszakától, amit kárhozatára melletted kell töltenie!

A karja megfeszült, lenézett rám.

– Hihetetlenül szerencsés vagy – vicsorogta. – Fogalmad sincs, mennyire!

– Nem, Tavius! – Ellöktem magamtól, emlékeztetőül, hogy a kiképzésem nem csak az Úrnőkkel töltött időből állt. Megbotlott, de újra megtalálta az egyensúlyát, mielőtt a tükörnek zuhant volna. – Te vagy az, aki szerencsés!

Az orrlukái kitágultak. A csuklóját dörzsölgette, és nem válaszolt, miközben én újra mozdulatlanná váltam. Igazat mondtam. Ki tudtam volna törni a nyakát, mielőtt esélye lenne kezét emelni rám. A sorsom miatt jobban kiképeztek, mint a királyi testőrök nagy részét, akik őt védték. Mégis, Tavius elég arrogáns és elkényeztetett volt ahhoz, hogy megpróbálkozzon valamivel.

Valahogy reméltem is, hogy így lesz.

Tett egy lépést előre, én pedig elmosolyodtam...

De az ajtó felől felhangzó kopogtatás megakadályozta abban, hogy véghez vigye, bármilyen ostobaság jutott is az eszébe éppen. Leengedte a kezét, és kikiáltott:

– Mi van?

Anyám bizalmasának ideges hangja hallatszott be az ajtón.

– A papok szerint hamarosan megérkezik!

Tavius gúnyosan elmosolyodott, ahogy elvonult mellettem. Megfordultam.

– Ideje, hogy ez egyszer hasznossá tedd magad – vakkantotta.

Kinyitotta az ajtót, és lassan kivonult rajta, tudva, hogy Lady Kala előtt nem fogok válaszolni. Bármilyen és minden, amit a nő előtt mondok, vissza-jutott volna anyámhoz. És ő, valami istenekverte oknál fogva, úgy törődött Taviusszal, mintha megérdemelne efféle érzelmeket.

Megvártam, amíg Tavius eltűnik az Árnyéktemplom számos sötét, kanyargós folyosójának egyikén. A templom a főváros Kertvárosán kívül, a Bánat Szikláinak tövében állt. Legalább annyi terme volt, mint ahány alatta húzódó alagút, amelyek összekötötték Carsodonia – a főváros – összes templomát a Wayfair-kastéllyal.

A halandó Sotoria jutott eszembe, akiről a meredek sziklák a nevüket kapták. A legenda szerint virágokat szedett a sziklák mentén, és a halálba zuhant, amikor egy isten megijesztette.

Talán nem ez a legalkalmasabb időpont, hogy rá gondoljak.

Feleltem a ruhám áttetsző szoknyarészét, megfordultam, és mezít-láb végiglépkedtem a hideg padlón.

Lady Kala csak elmosódott foltnak tűnt a folyosón, de azt meg tudtam állapítani, hogy sietve elfordította tőlem a fejét.

– Gyere! – mondta, és elindult, aztán újra megállt. – Látsz abban a fátyolban?

– Egy kicsit – vallottam be.

Hátranyúlt, a karom köré fonva a sajátját. A váratlan érintéstől össze-rezzentem, és hirtelen halás voltam a fátyolért. Mint bármelyik Kiválasztottnak, az én testemnek sem volt szabad máséval érintkeznie, hacsak az nem kapcsolódott az előkészületeimhez. Az, hogy Lady Kala megérintett, sokatmondó volt.

Végigvezetett a kanyargós, végtelen folyosókon, ahol semmi más, csak ajtók és számos lobogó gyertya volt rajtunk kívül. Már éppen azon kezdtem gondolkodni, hogy eltévedtünk-e, amikor két fekete ruhás, néma alak homályos körvonala tűnt fel egy ajtó mellett.

Árnyékpapok.

Ők aztán egészen új magasságokba emelték a hallgatási esküjüket, miután összevarrták az ajkukat. Mindig is kíváncsi voltam, hogyan esznek vagy isznak. A fekete köpenyek alatt látott beesett, lidércszerű alakjuk alapján bármilyen módszert is használtak, az nem igazán vált be.

Elfojtottam egy borzongást, amikor mindkét pap kinyitott egy-egy ajtót, és egy nagy, kör alakú, gyertyák százaitól ragyogó terem tárult elém. Egy harmadik árnyékpap szinte a semmiből bukkant fel, és átvette Lady Kala helyét. Csontos ujjával nem csupán megérintette a bőrömet, hanem egyenesen a hátam közepébe nyomta őket. Az érintés még mindig zavart, el akartam húzódni tőle, de tudtam, jobb, ha nem lépek el ujjai vékony ruhámon átszivárgó hidegsége elől. Erőt vettem magamon, hogy lélegezzek, és az egyébként sima felületű kőbe vésett mintákat bámultam. Egy kör, rajta keresztül egy vonal. Ez a szimbólum minden egyes kőlapon rajta volt. Mivel még sosem láttam, nem voltam benne biztos, mit jelent. Tekintetem az előttem lévő széles emelvényre siklott. A pap végigvezetett a folyosón, és a nyomás egy része visszatért a mellkasomba. Nem néztem az üres padsorokra. Ha valóban Kiválasztott lettem volna, azok a padok tele lennének a legmagasabb rangú nemesekkel, és a kinti utcák éljenzésről lennének hangosak. A terem csendje megborzongatta a bőrömet.

Korábban csak egyetlen trón volt itt, amely ugyanabból a kőből készült, mint a templom. Az árnyékkő az éjszaka legmélyebb órájának színeiben játszott, csodálatos anyag volt, amit addig lehetett csiszolni, amíg bármilyen fényt visszavert, és elég éles pengévé lehetett köszörülni ahhoz, hogy húst és csontot egyaránt átszúrjon. A trón a fényes fajtából való volt, elnyelte a gyertyafény ragyogását, amíg csak úgy nem tűnt, mintha a kő sötét tűzzel lenne tele. Az ülés háttámláját félhold alakúra faragták.

A bal lapockám felett lévő anyajegy is pontosan ilyen alakú volt. Árulkodó jele annak, hogy még a születésem előtt sem volt az enyém az életem.

Ma este két trón állt egymás mellett.

Ahogy az emelvényhez vezettek és felsegítettek a lépcsőn, azt kívántam, bárcsak kértem volna azt a pohár vizet. A második trónushoz vezettek, ráültettek, majd magamra hagytak.

Kezemet a trón karfájára támasztva végigpásztáztam az alattam elterülő padokat. Egyetlen lélek sem volt jelen Lazaniából. Egyikük sem tudta, hogy az ő életük és a gyermekeik élete a mai estétől függ, és attól, amit tennem kell. Ha valaha is rájönnének, hogy Roderick Mierel – akit Lazania történelmében Aranykirálynak neveztek – nem is töltötte éjjelét és nappalát a földeken a népével, nem ásta és kaparta a háború által tönkretett talajt, amíg tiszta, termékeny rétegre nem bukkantak... Hogy nem is vetette be a földet az alattvalóival együtt, nem vérével, verejtékével és könnyeivel építette a királyságot... Ha megtudnák, hogy a róla írt dalok és versek mindössze egy mesén alapulnak... Ami a Mierel-dinasztiából megmaradt, az minden bizonnyal összeomlana.

Valaki becsukta az ajtókat, és tekintetem a terem hátsó részébe tévedt, ahol a gyertyafényben ki tudtam venni anyám és Tavius árnyékba húzódó alakját. Egy harmadik alak is állt mellettük: Ernald király. A mostohahúgom, Ezmeria hercegnő – nekem csak Ezra – az apja és a bátyja mögött állt, és nem kellett látnom az arckifejezését ahhoz, hogy tudjam, utálja ennek az alkunak minden részletét. Sir Holland nem volt itt. Szerettem volna elbúcsúzni tőle, bár nem számítottam rá, hogy eljön. A jelenléte túl sok kérdést vetett volna fel az árnyékpapok körében.

Túl sokat árult volna el.

Hogy nem én vagyok a királyi tisztaság ragyogó szimbóluma, inkább az áldozati báránynak öltözött farkas. Hogy nem csak a Roderick király által kötött alkut teljesítem, de véget is vetek neki, mielőtt elpusztíthatná a királyságomat.

Az elszántság forrósággal töltötte el a mellkasomat, mint mindig, amikor használtam az adottságomat. Ez volt a végzetem. A célom. Amit tenni fogok, az nagyobb nálam. Lazaniáért teszem.

Így hát csak ültem ott, a bokámat illedelmesen keresztbe tettem a ruhám alatt, a kezemet ellazítottam a trón karfáján, és vártam.

És még tovább vártam.

A másodpercek perceké váltak. Nem tudtam, pontosan mennyi idő telt el, de a gyomromban apró gombócok formálódtak az idegességtől. Megidézték őt a *saját* templomába. Nem kellene... nem kellene eljönnie?

A tenyerem nyirkossá vált, ahogy a gombócok nőni kezdtek, és egészen a mellkasomig nyúltak. A nyomás fokozódott. Mi van, ha nem jön el?

De miért ne tenné?

Ez az ő alkuja volt!

Amikor Roderick király elég kétségbeesetté vált ahhoz, hogy bármit megtegyen a háború által tönkretett földjei megmentéséért, és életben tartsa azokat, akik éheztek, miután már így is annyi veszteséget szenvedtek el, úgy képzeltem, egy kisebb istentől várta volna, hogy válaszol majd a hívására – ami sokkal gyakrabban megtörtént azokkal, akik elég bátrak voltak hozzá, hogy ilyesmivel próbálkozzanak. De aki az Aranykirálynak válaszolt, az egy ősi lény volt.

És amikor teljesítette Roderick király kérését, az ár, amit cserébe a Halál Ősi Lénye kért, egy hitves volt: a Mierel-vérvonala elsőszülött lánya.

Az ősi lénynek el kell jönnie!

De mi van, ha mégsem jön el? A szívem hevesen kalapált, ahogy ujjaim a trón karfájának hűvös kövéhez tapadtak.

Belégzés! Tartsd bent! Kifújás! Várj!

Ha nem jön el, minden elvesz. Minden, amit Roderick királynak adott, semmivé válna. Ha nem jön el értem, ha nem teljesítem a küldetésemet, a királyságot lassú halálra ítélem a Rothadás által. A születésemkor kezdődött, először csak egy gyümölcsöskert kis parcellájával. Éretlen almák hullottak a fákról, amelyek már kezdtek elveszíteni a leveleiket. A talaj szürkévé vált, és a fű az almafák gyökerével együtt elpusztult. Aztán a Rothadás elterjedt, lassan bekebelezve az egész gyümölcsöskertet. Az azóta eltelt idő alatt több gazdaság is erre a sorsra jutott. Lehetetlen volt olyan magot vetni, ami túlélte volna a Rothadással fertőzött talajban.

És ez nem csak a földet érintette. Megváltoztatta az időjárást, a nyarak forróbbá és szárazabbá, a telek hidegebbé és kiszámíthatatlanabbá váltak.

Lazania népe nem is sejtette, hogy a Rothadás egy óra, ami visszaszámol. Ez volt a lejárat ideje az alkunak, amit az Aranykirály kötött, és ami az én születésemmel kezdődött. Jó esély volt rá, hogy az Aranykirály észre sem vette, hogy az alku mindenképpen lejár. Ez olyan tudás volt, amit

az alku megkötése utáni évtizedekben szereztünk. Ha elbukom, a királyság...

Halk dübörgés kezdődött, mint a Carsodonia macskaköves utcáin guruló szekerek és kocsik távoli hangja. De ez a hang egyre erősödött, míg nem a trónon is éreztem, amelyen ültem – és a csontjaimban is.

A dübörgés aztán hirtelen abbamaradt, és a gyertyák – mind egytől egyig – kialudtak, sötétségbe borítva a termet. Egy földillatú szellő megmozgatta az arcom körül a fátylam szélét és a ruhám szegélyét.

Egy hullámban lángok ragyogtak fel a gyertyákon, és a rézsútos menyegyzet felé törtek. A tekintetem a padsorok közötti folyosóra szegeződött, ahol maga a levegő is felhasadt, és sístergő, fehér fényt köpött.

A szakadásból köd szivárgott elő, végignyaldosta a kőpadlót, és a padok felé terjengett. Libabőrös lettem tőle. Egyesek a ködöt ősi mágának nevezték. Éternek. Olyan erős esszenciának, amely nemcsak a halandók birodalmát és az Elíziumot teremtette meg, hanem ami egy isten vérében áramlott, és még a kisebb, ismeretlenebbeknek is elképzelhetetlen erő adott.

Pislogtam. Ez volt minden, amit tettem. *Pislogtam*, és az emelvény előtti tér, ami eddig üresen állt, többé már nem volt az. Egy férfi jelent meg, csuklyás köpenybe burkolódzva, körülötte sötét árnyékok lüktető, háborgó indái, amelyeket világító ezüstcsíkok fűztek össze. Nem engedtem meg magamnak, hogy arra gondoljak, amit Tavius mondott erről a valakiről. *Képtelen* voltam rá! Ehelyett megpróbáltam átlátni a füstös árnyékok kavargó tömegén. Csak annyit tudtam megállapítani, hogy az ősi lény hihetetlenül magas. Még onnan is, ahol ültem, tudtam, hogy fölém tornyosulna – és én aztán egyáltalán nem voltam alacsony, hanem majdnem olyan magas, mint Tavius. De ez itt egy valódi ősi volt, és a történelem során róluk írt történetekben néha úgy emlegették őket, mint óriásokat a halandók között.

Széles vállúnak tűnt – legalábbis én vállként gondoltam a sötétség mélyebb, vastagabb tömegére, amiből olyan alak nyúlt ki, mint a... *szárnyak*. Csuklyás fejét ekkor feljebb emelte.

Egy pillanat alatt elfelejtettem a légzőgyakorlatokat. Nem láttam az arcát, de éreztem a tekintete erejét. A pillantása egyenesen belém fúródott, és egy rövid, pánikszerű másodpercig attól tartottam, hogy tudja, nem arra

készültem tizenhét éven át, hogy a hitvese legyek. Hogy a felkészítésem túlmutatott ezen. És hogy a szelídség, az *alázat*, amire tanítottak, nem több, mint egy újabb fátyol, amit magamon viselek.

Egy pillanatra megállt a szívem, ahogy ott ültem a trónon, melyet az Árnyékföldek, az Elízium egyik udvarának uralkodói hitvesének szántak. Amikor felnéztem a Halál Ősi Lényére, életemben először valódi rettegést éreztem.

Az ősi lények nem tudnak olvasni a halandók gondolataiban. Az elmém egy hátsó zugában, ahol még képes voltam értelmesen gondolkodni, tudtam ezt. Az ősinek semmi oka nem volt gyanakodni, hogy nem az vagyok, akinek látszom. Még ha az évek során figyelte is, ahogy növekszem, ha bárki kémeket küldött is Lazaniába, a kilétemet, az örökségemet és a vérvonalamat rejtve tartottuk. Senki sem tudta, hogy *létezik* egy Mierel-vérű hercegnő. Minden, amit tettem, szigorúan megtervezett titoktartás mellett történt – a Sir Hollanddal való kiképzéstől kezdve a Jáde Ūrnőkkel töltött időig.

Kizárt, hogy tudta volna, hogy az elmúlt kétszáz évben, amíg a születésemet várták, a családom megszerezte a tudást arról, hogyan kell megölni egy ősi lényt.

Szerelemmel.

Az ősi lényeknek volt egy végzetes gyengesége, ami elég sebezhetővé tette őket ahhoz, hogy megölhessék őket. És ez a szerelem volt.

Ejtsd szerelembe, válj a gyenge pontjává, végezz vele!

Ez volt a sorsom.

Visszanyertem az uralmamat kalapáló szívem felett, és az anyámmal töltött órákból merítettem, amikor is megtanultam, mit várnak el tőlem mint egy ősi lény hitvesétől. Hogyan mozogjak, beszéljek és viselkedjek a jelenlétében. Hogyan váljak azzá, amire vágyik. Készen álltam erre – függetlenül attól, hogy tetőtől talpig az ősi lényeket őrző szárnyas fenevadak pikkelyei borítják, vagy sem.

Az ujjaim ellazultak, a légzésem lelassult, és megengedtem magamnak, hogy a szám mosolyra húzódjon – félénk, ártatlan mosolyra. A gyertyalángok fényében felálltam, bár nem éreztem a lábaimat. A kezemet lazán összekulcsoltam a derekamon, hogy semmi se maradjon rejtve előle, ahogy

anyám utasított. Elkezdtem térdre ereszkedni, ahogy az ember olyankor szokott, amikor egy ősi lényt üdvözl.

A levegő felkavarodása volt az egyetlen figyelmeztetés, hogy az ősi megmozdult.

A döbbenet elhallgattatta meglepett zihálásomat, még mielőtt elérte volna az ajkaimat. Az alak hirtelen előttem állt. Nem maradt köztünk több, mint pár centi. Kavargó fény hullámszott körülöttem. *Hidegnek* éreztem, mint az északi és keleti teleket. Mint amilyenre a lazaniai telek is váltak.

Nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán vettem-e levegőt, amikor felnéztem az ürességbe, ahol az arcának kellett volna lennie. A Halál Ősi Lénye közelebb siklott, és az egyik árnyékinda végigsimított a karom csupasz bőrén. A jeges érzéstől felszisszentem. A lény lehajtotta a fejét, és minden izmom megrándult. Nem voltam biztos benne, hogy a jelenléte volt-e az oka, vagy az a velem született ösztön, ami mindannyiunkat figyelmeztet, hogy ne fussunk el. Hogy ne tegyünk semmilyen hirtelen mozdulatot egy ragadozó jelenlétében.

– Te! – mondta. A hangja füst és árnyék volt, telve mindennel, ami azután vár az emberre, hogy kilehelte az utolsó lélegzetét. – Nekem nincs szükségem hitvesre.

Az egész testem megmerevedett, ahogy azt suttogtam:

– Mi?

Az ősi lény visszahúzódott, s az árnyékok vele mozdultak. Megrázta a fejét. Vajon mire gondolt?

Előreléptem.

– Mi...? – kérdeztem újra.

A szél ezúttal a hátam mögött korbácsolódott fel, kioltva a gyertyák fényét, sötétségbe borítva a termet. A dübörgés most gyengébb volt, mint korábban, de nem mertem megmozdulni, fogalmam sem volt, hol lehet a lény. Azt sem tudtam, egyáltalán az emelvény széle hol van. A földes illat eltűnt, és a lángok lassan visszatértek a gyertyákba, amik gyengén szikrázva újra életre keltek... Az ősi lény már nem állt előttem.

Halvány ködfoszlányok szálltak fel a padlón lévő, mostanra már összezáródott hasadékból.

Eltűnt.

A Halál Ősi Lénye elment. Nem vitt magával, és valahol a lelkem mélyén egy pillanatra kivirágzott a megkönnyebbülés, majd elhervadt. A Halál Ősi Lénye nem teljesítette az alkut.

– Mi... mi történt? – Anyám hangja elért hozzám, és ahogy felnéztem, láttam, hogy már előttem áll. – Mi történt? – ismételte.

– Én... nem tudom. – A pánik belém mélyesztette a karmait, ahogy anyám felé fordultam, és átöleltem magam a két karommal. – Nem értem.

Anyám szeme tágra nyílt, tükrözte a bennem tomboló vihart, amikor azt suttogta:

– Beszélt hozzád?

– Azt mondta... – Próbáltam nyelni egyet, de a torkom összeszorult. A látóterem szélén fehér foltok folytak egymásba. Semmilyen légzőgyakorlat nem segített a bennem gyökeret verő riadalmon. – Nem értem. Én mindent megtettem...

Anyám pofonjának égető érzése megdöbbsentett. Nem számítottam rá, még csak fel sem készültem rá, hogy ilyesmit tesz. Remegő kezemet az arcomhoz szorítottam, csak álltam ott megkövülten, képtelen voltam feldolgozni, ami *történt* – percekkel azelőtt és éppen abban a pillanatban is.

Anyám sötét szeme most még tágabbra nyílt, bőre pedig borzalmasan sápadt árnyalatban játszott.

– Mit tettél? – Visszahúzta a kezét a mellkasához. – Mit tettél, Sera?

Nem tettem semmit! Csak azt, amire tanítottak. De ezt nem tudtam kimondani. Képtelen voltam bármit is szólni. A szavak cserben hagytak, ahogy valami összetört bennem és felemészített.

– *Té!* – mondta anyám. Bár a hangja nem volt füst, sem árnyék, ugyanolyan véglegesnek érződött, mint az ősié. A szeme vadul csillogott. – Cserben hagytaál minket! És most minden... *minden* elveszett.

1. fejezet

Három évvel később...

A VODINA-SZIGETEK LORDJA VÉGIGSÉTÁLT a Wayfair-kastély nagytermének közepén, fényesre suvickolt csizmájának halk, egyenletes koppanásai visszhangozták ujjaim halk dobolását a combomon. Jóképű volt, a maga faragatlan módján, az arcát barnára cserzette a nap, karját megerősítette a csípőjén viselt nehéz kard forgatása. A Lord Claus arcán ülő grimasz, szőke fejének arrogáns tartása és a zsák, amit cipelt, mindent elárult számomra arról, hogyan fog zajlani ez az egész – de a jelenlévők közül senki sem mozdult, és senki sem szólalt meg.

A királyi testőrség sem, amelynek tagjai díszes pompába merevedve sorakoztak az emelvény előtt. Nevetségesen néztek ki. Szilvakék mellényük puffos válláról arany rojtok hullottak alá, nadrágjuk tökéletesen illeszkedett ehhez. Hajtókás kabátjuk és vastag nadrágjuk túlságosan is nehéz viselet volt a forró carsodoniai nyárhoz, és nem igazán tette lehetővé azt a fajta szabad mozgást, amit az alacsonyabb rangú örök és katonák egyszerű tunika-nadrág viselete. Az egyenruhájukról ordított a *kiváltság*, amit nem a csont- és kőberakásos hüvelyükben hordott kardokkal érdemeltek ki.

Nem mozdult senki az emelvényen sem, ahol Lazania királynője és királya ültek gyémántokkal és citrinnel ékített trónusaikon, és a közeledő lordot figyelték. A fejükön lévő arany levélkoronák fényesen ragyogtak a gyertyafényben, és míg mostohaapám tekintetében lázas remény

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csillogott, anyáméban egyáltalán nem látszott semmi. A király mellett mereven állt a királyság örököse, aki valahol a félálom és a jelenlétét megkövetelő felelősség bosszúsága között merült el. Taviust ismerve, ilyenkor este már valószínűleg inkább három kupa sör után és egy nő lába között lenne.

Calliphe királynő végül megtörte a feszült csendet, hangja reszelősen csengett a meleg, nehéz, rózsailattól sűrű levegőben.

– Nem vártam, hogy öntől kapunk majd választ a tanácsadónk ajánlata, amelyet a királyságuknak tettünk. – A hangja félreérthetetlen volt. A Vodina-szigetek lordjának jelenléte sértésnek számított. Nem volt a királyi család tagja. És a viselkedése egyértelművé tette, hogy nem érdekli, amit kínálni szeretnénk. – A királya és a királynője nevében beszél?

Lord Claus jó néhány méterre állt meg a királyi testőrségtől, rendíthetetlen tekintete felfelé rebtent a trónra. Nem válaszolt, miközben pillantása az emelvényen át a sokoszlopos falfülkére vándorolt. Sir Holland, a Királyi Őrség egyik lovagja megfeszült mellettem, a derekán lévő kardot pedig egyre szorosabban markolta, ahogy a lord tekintete keresztülvándorolt rajtam, majd mégis visszaugrott rám.

Álltam a tekintetét, pedig tudtam, hogy később biztosan megrovásban részesülök ezért, hiszen az egész királyságban csak egy maroknyi ember tudta, hogy hercegnő vagyok, a Mierel-vérvonal utolsó sarja. És még kevesebben tudták, hogy én voltam a Halál Ősi Lényének ígért Szűz. Ez az önelégült lord sem tudta, hogy csak azért lehet itt, mert csalódást okoztam Lazaniának.

Bár az árnyékban álltam, Lord Claus lusta tekintete olyan volt, mint egy izasztó simogatás, amely elidőzött a karom csupasz bőrén és a fűzőm szabásán, mielőtt elérte volna a szememet. Csücsörített felém, és csókot dobott nekem.

Felvontam az egyik szemöldökömet.

Eltűnt a vigyor a képéről.

Calliphe királynő észrevette, merre irányul a férfi figyelme, és megremevedett.

– A korona nevében beszél? – ismételte.

– Igen. – Lord Claus ismét az emelvényre irányította a tekintetét.